

שהם היו יודעים לשבח את המלך בשביל הגבורה פראוי, משום שכל אותו פת וגבורה שלה ירשה מן המלך.

רבי חייא פתח ואמר, (איכה ב) קומי רני בלילה לראש אשמרות. קומי רני - זו כנסת ישראל. בלילה - בגלות. רבי יוסי אמר, בלילה - בזמן ששולטת ומתעוררת. לראש אשמרות!?! בראש היה צריך להיות! אלא לראש, ככתוב (בראשית מ) על ראש המטה. ובארנו, ראש המטה זה יסוד. אף כאן לראש - זה יסוד, שהגבורה מתברכת בו. ראש אשמרות - זהו ראש של נצח והוד.

רבי יוסי אמר, זהו ראש של פתרי המלך והסיום. רבי אבא אמר, לראש אשמרות כתוב חסר, וזהו הראש, ראש המטה. והכל נאמר במלך הקדוש העליון, וזהו לה'. רבי ייסא אמר, השירה הזאת לה' - זהו הנקר שיוצא מעדן, שכל שמן ומשחה יוצאים ממנו להדליק מנורות. ומשמע אחר כך שכתוב אשירה לה' - זה המלך הקדוש העליון, ועל זה לא כתוב אשירה לו.

ויאמרו לאמר - (יהוה) לדורי דורות, כדי שלא ישתפח מהם לעולמים. שכל מי שזוכה לשירה הזו בעולם הזה, זוכה לה בעולם הבא, וזוכה לשבח בה בימות מלך המשיח בחדות כנסת ישראל בקדוש-ברוך-הוא, שכתוב לאמר - לאמר באותו זמן. לאמר בארץ הקדושה, בזמן ששכנו ישראל בארץ. לאמר בגלות. לאמר בגאלת ישראל. לאמר לעולם הבא.

בפורקנא דלהון דישראל. לאמר בגלותא. לאמר לעלמא דאתי.

דמשה וישראל, דאינון הוו ידעין לשבחא למלפא, בגין מטרוניתא כדקא יאות, בגין דכל ההוא חילא וגבורה דילה, ירתא מן מלפא.

רבי חייא פתח ואמר, (איכה ב) קומי רני בלילה לראש אשמרות. קומי רני: דא כנסת ישראל. בלילה: בגלותא. ר' יוסי אמר, בלילה: בזמנא דהיא שלטא ומתערא, לראש אשמורות, בראש מיבעי ליה. אלא לראש, כמה דכתיב, (בראשית מ) על ראש המטה. ואוקימנא, ראש המטה, דא יסוד. אוף הכא לראש, דא יסוד, דמטרוניתא מתברכא ביה. ראש אשמורות: דא הוא רישא, דנצח והוד. רבי יוסי אמר, דא הוא רישא דכתרי מלפא וסיומא. רבי אבא אמר, לראש אשמורות פתיב חסר, ודא הוא רישא, ראש המטה. וכלא במלפא קדישא עלאה אתמר, ודא הוא ליי'.

רבי ייסא אמר, השירה הזאת ליי', דא הוא נהרא דנפיק מעדן, דכל משחא ורבו נפיק מגיה, לאדלקא בוצינין. ומשמע לבתר דכתיב אשירה ליי', דא הוא מלפא קדישא עלאה, ועל דא לא כתיב אשירה לו.

ויאמרו לאמר, (דא הוא) לדרי דרין, בגין דלא יתנשי מנייהו לעלמין. דכל מאן דזכי להאי שירתא פהאי עלמא, זכי לה בעלמא דאתי, וזכי לשבחא בה ביומוי דמלפא משיחא, בחדוותא דפנסת ישראל בקודשא בריך הוא. דכתיב לאמר, לאמר פההוא זמנא. לאמר בארעא קדישא, בזמנא דשרו ישראל בארעא. לאמר בגלותא. לאמר לעלמא דאתי.